

с брата ѝ, като обещавахе от своя страна да направи всичко възможно, за да се създадат сърдечни и искрени отношения между родните ѝ люде и българите.

Кочията на княгиня Елтани бе прицел за очите на любопитните търновки. Младата куманка, облечена в шалвари от пьстър бухаран, със зелено було, метнато връз четвъртитата плъстена шапка на главата, свенливо надничаше през отворите на кочията и кимаше с глава на тия, които я поздравляваха с насърчителни викове. По лицето на хубавата девойка още личеха следите от преживените тревоги на бягството. Тя се стряскаше при всеки по-силен възглас, скръстила смилено ръце на гърди, оглеждаше се като подплашено животно, след това бледа усмивка просияваше в натъжения ѝ взор. Всички пръсти на ръцете ѝ бяха отрупани със скъпи камъни. А на ушите ѝ блестяха чифт огромни изумруди. Накитена като кумир, тя цяла излъчваше многоцветни искри. На рамото ѝ стоеше, неподвижно кацнал, дребен ястреб с впит в една точка взор. Гърбът му бе стоманеносив а гърдите му сламеножълти, попръскани с кафяви петна.

Иоан Асен ги причака с цялата си челяд пред портите на Сечена скала.

Княз Иона скочи от коня си и прегъна коляно пред самодржеца. Синът му и дъщеря му целунаха туниката на царя и царицата.

- Дойдохме при най-могъщия цар, като при брат... - каза смирено Иона - защото недавна още братски връзки ни свързваха с престола на твоето царство. В твои ръце оставяме живота и съдбини те си. Решавай какво ще сториш с нас и людете ни.

Той дигна широкоскулестото си лице към царя. Малките му и светли очички ^{му}отправяха доверчив и смел взор към българина.

- По всички бранни полета ^{на}кръвта на узите и българите се е смесила в защита на нашето царство... - каза полека Асен, като прегърна княза и го вдигна - ние сме отдавна братя, защото винаги в най-съдбоносните мигове за нашата земя, царете ни са намирали